

10. Станиславский К.С. Собрание сочинений: в 8-ми томах. Москва, Россия : Искусство, 1954. Т. 1.
11. Чехов М. О технике актера. Москва, Россия: Артист. Режиссер. Театр, 2008.
12. Чечель Н. Акторська школа Леся Курбаса і кіно. [Електронний ресурс]. 2018. Доступно: http://www.ktm.ukma.kiev.ua/show_content.php?id=694
13. Эйзенштейн С. Избранные произведения: в 6-ти томах. Москва, Россия : Искусство, 1964. Т. 1.

The article reveals theoretical and practical approaches to the use of methods of “theatrical expression” in the process of education of actors and directors. Emphasis is placed on the need for more active implementation in the methodology, founded by L. Kurbas, to the practice of teaching. Professional qualities of the actor are some new formations gained during training. These formed qualities of the actor appear as special abilities of the actor to act on the stage as a character, in accordance with the standards of the theater school in which he was brought up, as well as with the settings obtained from the director during the rehearsal process. Professional qualities of the actor have an effective, active nature: they are formed while performing a large number of exercises, tasks, educational actor training and educational roles played at the University, created with the active participation of teachers. The author’s experience showed that, at the beginning of training, it is not effective to give theory to young actors. A student can accept and understand only material practically clear to him. It is better to act in this way: a few suggestive words and practice. Of this practice there is something unclear, a few essential words are needed; not pure theory, but only clarification of this particular case (exercise). A few words can reinforce the correct behaviour of the student, approve it, or cautiously take it out of the wrong, erroneous state. This is the best theory for him at his “age”. At the same time, answers and explanations sometimes have to resort to a significant simplification. But it is only temporary process and aims to distract the student from the analysis of his general condition. As the student will get practically the desired state of health and approach to it, he will need a more subtle and accurate knowledge. He will no longer be satisfied with the old primitive explanations. Now, being on this new level, he will learn the theory deeper and more fully, and it will not make him harm, but, on the contrary, will equip him with the knowledge to be needed.

Key words: performing arts; social interaction; professional education; social and educational practice.

УДК: 373.3.015.31:82-343:78

DOI: 10.32626/2309-9763.2019–26–2.21-27

Тетяна Борисова
Tetiana Borysova

МУЗИЧНА КАЗКА ЯК ІНСТРУМЕНТ РОЗВИТКУ КРЕАТИВНИХ ЯКОСТЕЙ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ

MUSIC TALE AS A MEANS OF JUNIOR PUPILS' CREATIVE ABILITIES DEVELOPMENT

Наукову розвідку присвячено теоретичному обґрунтуванню доцільності використання музичних казок для розвитку креативних якостей молодших школярів. Визначаються структурні складові креативних якостей, окреслені їх сутнісні характеристики. Науково аргументуються можливості активізації творчих ресурсів дитини у процесі сприйняття матеріалу музичних казок та у процесі художньо-творчої діяльності з постановки музично-казкового репертуару. Наводяться конкретні приклади залучення дітей до елементарної сценаристської, режисерської, акторської діяльності, що сприяє розвитку креативності мислення, продукуванню оригінальних творчих ідей та рішень.

Ключові слова: музична казка, мистецтво, функції, креативність, молодші школярі, сприйняття, творчість, музично-театральна діяльність, інтеграція, художньо-педагогічні технології.

В умовах тотальної інформатизації та роботизації сучасного соціально-економічного простору перед освітянською спільнотою особливо гостро постає питання збереження у підростаючого покоління суто людських якостей – духовності, емоційності, здатності до генерування нових ідей і віднайдення оригінальних, незвичних рішень, заснованих на процесах осяяння, інтуїції тощо, які не притаманні навіть високотехнологічним системам та механізмам і можуть продукуватись лише людиною.

Одним із надзвичайно ефективних і перевірених упродовж століть засобом, який здатен впливати на різні сфери особистості дитини, є казка. Потужність її художньо-педагогічного потенціалу криється у фантазійній, нереальній сюжетній основі, яка активізує мисленнєві процеси, збуджує емоційно-почуттєву сферу, вводить дитину у світ вимислу і спонукає розмірковувати над різними ситуаціями, виховує здатність до емпатії, вміння розрізнати “світло” і “темряву”, добро та зло, потворне і прекрасне у житті, у стосунках між людьми, формує прагнення видозмінити оточуючу дійсність згідно із закладеними у казці морально-етичними постулатами або естетичними ідеалами.

Музика, в свою чергу, привносить у казку нові фарби, збагачує й насичує її ледьвловимими штрихами і нюансами, що породжують більш яскраві й глибокі асоціації, розширюють спектр емоцій та відчуттів, дозволяють більш “рельєфно” уявити собі образи дійових осіб, зрозуміти мотиви їх дій, домислити певні обставини тощо. Тому музична казка може розглядатись як ефективний інструмент розвитку креативних здібностей молодших школярів і потребує цілеспрямованого науково-педагогічного дослідження її ресурсів та пошуку оптимальних шляхів її застосування у навчально-виховному процесі сучасної початкової школи.

Варто зазначити, що проблема використання музичних казок у роботі із молодшою віковою учнівською аудиторією є досить широко опрацьованою і висвітленою у науковому доробку багатьох науковців. Так, мистецтвознавча сутність і виховний потенціал казки досліджували відомі діячі культури: М. Грушевський, І. Франко та ін. Чимало аспектів визначеної проблеми було розкрито сучасними закордонними і вітчизняними вченими, представниками різних напрямів наукової думки: Е. П. Торенсом, Е. Боно, Л. Виготським, О. Рудницькою, Н. Тишко, І. Ковач, Т. Кондратюк, О. Солдатовою та ін.

Однак, проблема розвитку креативних якостей молодших школярів засобами музичної казки містить ще надзвичайно багато недостатньо опрацьованих аспектів, залишається актуальною і такою, що заслуговує спеціального зосередження наукової уваги і докладання відповідних зусиль для її повноцінного наукового вирішення.

Мета наукової розвідки полягає у теоретичному обґрунтуванні можливостей музичної казки для розвитку креативних якостей молодших школярів та висвітленні методичних засад її використання у роботі із молодшою учнівською аудиторією.

Ключовим питанням, яке постає перед кожним думливим педагогом, що намагається сформувати у своїх вихованців ті або інші особистісні якості, має бути питання глибокого осягнення сутності відповідного явища. Так, наприклад, не можливо вибудувати грамотну й чітку стратегію розвитку креативних якостей молодших школярів без проникнення у природу поняття “креативність”, без з'ясування основних характеристик цієї особистісної властивості, без розуміння психологічних факторів, які впливають на її розвиток тощо.

Варто наголосити, що у сучасному світі креативність розглядають як одну із найнеобхідніших особистісних якостей, що забезпечує соціально-економічний прогрес, є рушійною силою розвитку освіти, культури, пусковим механізмом, що дозволяє змінювати оточуючу реальність, трансформувати сталі моделі існування й досягати нових цивілізаційних вершин. Саме тому прогресивними мислителями і діячами різних галузей науки, мистецтва, індустрі-

ально-технологічної сфери тощо докладається надзвичайно багато зусиль, щоб осмислити “секрети” креативності, віднайти оптимальні шляхи й інструменти її розвитку у підростаючого покоління.

Зважаючи на суспільну затребуваність, існує низка дослідників проблем креативності, відтак, є й чимало різноманітних трактувань її сутності, а також поглядів на те, яким чином можна досягати довершеності у цій сфері. Однак, можна виокремити деякі із міркувань, що можуть стати засадничими для розробки стратегії розвитку креативності молодших школярів досліджуваними нами засобами.

Так, відомо, що одними із перших почали досліджувати проблеми розвитку креативних здібностей особистості європейські та американські вчені. Зокрема, відомий американський психолог Е. П. Торенс одним із перших виокремив такі основні параметри креативності, як творча продуктивність, гнучкість, оригінальність, деталізація [9].

Нам також імпонують ідеї відомого дослідника Едварда де Боно щодо необхідності розвитку у дітей нестандартного мислення, так званого *lateral thinking*, яке, на його думку, є одним із найяскравіших проявів креативності й розвитку якого варто приділяти якомога більше педагогічних зусиль.

Зокрема, цей вчений розробив відому теорію “думаючих капелюхів”, яка концентровано охоплює шляхи активізації у дітей різних типів мислення. Висвітлена ця теорія у його славнозвісній праці “Шість капелюхів мислення” (*Six Thinking Hats*). Так, за Едвардом де Боно, білий капелюх віддзеркалює системне мислення (*data based thinking*), червоний – характеризує інтуїтивний тип мислення (*intuitive thinking*), чорний – втілює критичне мислення (*critical thinking*), зелений призначається для творчого мислення (*generative thinking*), жовтий – для конструктивного (*constructive thinking*), синій капелюх відображає так зване картографічне мислення (*cartographic thinking*) [6, с. 157].

Сутність цієї надзвичайно цікавої і ефективної технології полягає у тому, щоб під час роботи із дітьми ділити аудиторію на невеликі групи “капелюхів” і пропонувати їм такі завдання, ставити перед ними такі проблеми, вирішити які можна завдяки застосуванню саме того типу мислення, за який відповідає той або інший “капелюх”.

Значна заслуга Едварда де Боно полягає також у тому, що ним було визначено основні принципи розвитку креативного мислення (праця “Народження нової ідеї”), серед яких можна виокремити такі, як: розвиток готовності відмовитись від минулого досвіду, отриманого при вирішенні подібних завдань; розвиток бачити багатofункціональні речі; розвиток здібності до об’єднання протилежних ідей з різних галузей і використання отриманих асоціацій для вирішення проблем; розвиток здатності до усвідомлення ідеї, що поляризує в цій галузі знань і звільнення від її впливу [5].

Українська дослідниця Кондратюк Т. розглядає креативність як здатність особистості породжувати незвичайні ідеї, відхилятися від традиційних схем мислення, швидко вирішувати проблемні ситуації і наголошує: “Реалізація розвитку креативності в процесі вивчення різних предметів залежить безпосередньо від вчителя, який має бути креативною особистістю та володіти необхідним “арсеналом” методів, технологій розвитку креативності учнів” [4, с. 24-31].

У контексті нашого дослідження важливими є міркування вченої О. Л. Солдатової, яка стверджує, що “для розвитку креативності в систему освіти необхідно включати такі форми і методи роботи із школярами, які б формували у них різноманітні способи креативної поведінки й самовираження, моделювали б творчі дії, сприяли б опануванню ними технологій творчої діяльності, що розвивало і посилювало б такі їх креативні якості, як незалежність, відкритість новому досвіду, чутливість до проблем, високу потребу в творчості” [3, с. 318].

Невичерпними можливостями щодо розвитку креативності дітей володіє музична казка. Так, сама синтетична природа цього жанру активізує всі творчі ресурси дитини, спонукає до багатовимірного осмислення закладених у ній ідей і повчань.

Варто принагідно згадати, що в свій час славетний філософ Г. Сковорода активно пропагував ідею так званого “синтетичного методу дослідження істини” і наполягав на необхідності активної взаємодії філософії та мистецтва, що стало головним принципом його теорії виховання гармонійно розвиненої особистості.

Особливі органічні властивості казки, спираючись на які можна стверджувати про її значні ресурси для розвитку креативності дитини, віднаходимо у відомій праці Михайла Грушевського “Історія української літератури”, де у спеціальному підрозділі “Казка” він подає трактування цього поняття видатним українським фольклористом і літератором Іваном Франком: “Казка, т. є. оповідання, в яким дійсність перемішана з чудесним елементом, так що цілість являється свobodним виплодом фантазії без ніякої побічної... цілі [2, с. 332].

Дозволимо собі також стверджувати, що фантазійний, нереальний, глибоко емоційний, сповнений спонукати до творчого осмислення, активізуючий асоціативно-образні механізми світ казки був привабливим також й для діячів музичної культури. Відомо, зокрема, що багато видатних композиторів прагнули передати свої відчуття саме за допомогою втілених у музичних звуках казкових образів.

Так, з-під пера відомого композитора М. І. Римського-Корсакова вийшла найбільша кількість музичних творів на казкову тематику (опери “Золотий півник”, “Казка про царя Салтана” тощо). Після того, як він створив свою відому симфонічну “Казку”, його ініціативу підхопив інший великий композитор С. І. Танєєв, що включив казку в свою Концертну сюїту для скрипки з оркестром, а далі казкову тематику розвивали М. К. Метнер (“Казка ельфів” ор. 48 № 2, “Казка” ор. 26 № 1) та інші. Варто уточнити, що деякі казки Метнера витримані в стилі своєрідної музичної картини, наприклад, картини-ходи (“Хід лицарів” ор. 14 № 2) або звукообразальної замальовки (“Казка дзвонів” ор. 20 № 2, “Казка пташок” ор. 54 № 1 тощо).

Відомий композитор С. С. Прокоф'єв, у свою чергу, написав музику на текст знаменитої казки Г. –Х. Андерсена “Гідке каченя”, казкові сюжети були покладені в основу його балетів “Попелюшка” і “Кам'яна квітка”. Серед “казкових” творів Прокоф'єва – фортепіанні п'єси “Казки старої бабусі”, балет “Казка про блазня, який сімох блазнів пережартував”, опера на сюжет італійської казки Карло Гоцці “Любов до трьох апельсинів”. Всім відома також його дитяча симфонічна казка для читця і оркестру “Петрик і вовк”.

У скарбниці української дитячої музики також є чимала кількість творів на казкові сюжети. Серед них: дитячі опери М.В. Лисенка “Коза-дереза”, “Пан Коцький”, “Зима і весна, або Снігова Королева” на лібрето Дніпрової Чайки (Л. Василевської).

Утілював у звуках казкові образи й відомий український композитор К.Г. Стеценко (дитячі опери “Івасик-Телесик”, “Лисичка, Котик і Півник”).

Багато написано на казкову тематику й фортепіанної літератури для дітей: М. Тиц “Народна казка”, М. Любарський “Розповідь дідуся”, Ж. Колодуб “Снігова королева”.

Сучасні композитори також провадять у своїй творчості “казкову лінію”: дитяча опера А. Мігай “Семеро козенят”, опера Є. Заставного на лібретто Василя Сагайдака “Святий Миколай у Львові” та інші.

Загалом, в основі кожної казки покладено надзвичайно привабливий для дітей світ вигадки, фантазії, мрії, який у чудесний спосіб тісно переплітається із реальністю. Щоб зрозуміти казку, потрібно вміти фантазувати, уявляти. В свою чергу, щоб зрозуміти музику, також необхідними є фантазія і уява. Таким чином, певною мірою казка і музика мають спільні точки дотику в їх сприйнятті. Саме казка може допомогти навчити по-новому сприймати саму музику, більш виразнюючи образні асоціації, активізуючи емоції, розширюючи спектр відчуттів, спонукаючи більш глибоко проникати у сенс речей і явищ, давати їм власну оцінку. Л. Виготський з цього приводу цілком справедливо зазначає: “Сприймання мистецтва потребує творчості, оскільки і для сприймання мистецтва недостатньо просто щиро пережити те почуття, яке володіло автором, недостатньо розібратися і в структурі самого твору – необхідно

ще творчо подолати своє власне почуття, знайти його катарсис, і тільки тоді дія мистецтва виявиться цілком” [1, с. 85].

Музичні казки сприяють не лише розвитку художнього смаку, співацьких, музично-акторських навичок тощо, а й викликають радісні емоції, насолоду від мистецтва, задоволення від перебування у творчому колективі одностудійців тощо.

Казка, будучи важливим засобом творчого розвитку дитини, розвиває її уяву і фантазію, допомагає зрозуміти таємниці музичного мистецтва. Але й музика, в свою чергу, “наповнює казкові образи живим биттям серця і трепетом думок” [8, с. 3].

Варто зазначити, що сама специфіка музичного мистецтва полягає у тому, що його образи не мають конкретного втілення, вони є досить абстрактними і непрограмними, як висловлювався композитор Р. Шуман: “там, де закінчується слово, починається музика”. Музика ніколи не зображає реальних предметів. У ній передається лиш сприйняття подій, характерів, життєвих обставин, явищ тощо в узагальненому вимірі. Таким чином, вона втілює узагальнений образ емоційного переживання світу в специфічній музичній формі.

Відомий музичний педагог О. Рудницька вже більш конкретно й рельєфно характеризує специфічні риси музики, які здатні розвинути креативні якості особистості: “... саме музика, яку вирізняє процесуальність, відсутність будь-якої наочної конкретності, предметного зображення, хронології подій, якнайбільше вимагає від сприймаючого емоційної чутливості, фантазії, творчої ініціативи, асоціативного мислення, спостережливості, тобто тих якостей, що іноді бувають кориснішими для людини, ніж отримана нею сума знань” [7, с. 27].

Таким чином, основною метою залучення дітей до музичної казки дітей є не лише виховання музично розвиненого слухача і виконавця, а й формування у них здатності чуйно, емоційно сприймати навколишній світ і висловлювати своє особисте, подекуди відмінне від інших, ставлення до всього того, що у ньому відбувається.

Особлива енергетика музичної казки й відповідний настрій сприяє пробудженню у слухачів співпереживання, співучасті, співтворчості. Постановка дитячої музичної казки є чарівним ключем, який допомагає відчинити дітям двері у таємничий світ образів, звуків і фарб. Це передусім творчість, імпровізація, що вимагають від школярів не лише уяви й фантазії, а й власних рішень у вирішенні художніх проблем, а від дорослих – вигадки і винахідливості у процесі віднайдення шляхів до сердець маленьких слухачів або учасників такої діяльності.

Так, наприклад, одним із ефективних інструментів розвитку креативності молодших школярів засобами музичної казки на інтегрованих уроках мистецтва виступає імпровізація казкового сюжету на основі музичних творів, що пропонуються для слухання й сприйняття. Для цього їм пропонується низка інструментальних творів казкової тематики, які не мають чітко окресленої сюжетної програми, не супроводжуються поетичним текстом. Діти самі, після прослуховування відповідної музики мають створити власну невеличку казочку, яка за настроєм і характером відповідала б визначеному музичному матеріалу.

Для такої роботи досить ефективними будуть інструментальні п'єси на зразок музичної композиції Г. Свірідова “Чаклун”, або твори: “Сумна казка”, “Весела казка” Д. Шостаковича, “Страшна казка” А. Хачатуряна, “Хода гномів” відомого норвежського композитора Е. Гріга, “Жабка-стрибунка” сучасного композитора Л. Лапутіна тощо.

Так, уже у назві кожної п'єси міститься конкретний казковий образ, який повинен виступити орієнтиром і основною відправною точкою, на основі якої дитина може визначити характеристику персонажа і за допомогою уяви і фантазії створювати власний цікавий казковий сюжет, який би за настроями, емоціями відповідав запропонованому музично-інструментальному матеріалу.

Доцільно уточнити, що виконання такої роботи передбачає застосування відповідного педагогічного супроводу. Так, наприклад, необхідно повсякчас спрямовувати дітей на те, щоб вони співвідносили характер музики і сюжет своєї імпровізованої казочки, робити деякі підказки і давати поради щодо вибору персонажів, розробки сюжетної лінії тощо. У цьому

процесі варто постійно заохочувати дітей, стимулювати роботу їх уяви, фантазії, спонукати до образного мислення, усіляко підтримувати їх творчі прагнення й бажання. Після цього можна запропонувати дітям переказати сюжет своєї казки у мелодекламаційній манері, супроводжуючи розповідь відповідним музичним супроводом.

Ефективним засобом розвитку креативних якостей молодших школярів на уроці “Мистецтво”, а також у позаурочний час є залучення їх до елементарної сценаристської та режисерської діяльності у процесі театралізації музичної казки.

Засновуватись така робота має на принципах партнерської взаємодії суб'єктів цього творчого процесу, що передбачають повагу до інтересів, прагнень, думок, міркувань дитини щодо тих або інших образів, сюжетних колізій, способів сценічної поведінки персонажів, варіантів художнього й хореографічного збагачення вистави тощо. Діти повинні відчувати, що їх думка є цінною, важливою, при цьому доцільно повсякчас схвально оцінювати кожен прояв незвичності і нестандартності у вирішенні тих або інших сценарних або режисерських проблем. Варто навіть пропонувати змінювати окремі частини сценарію, спробувати розробити власну манеру поведінки героя, спроектувати його костюм, зачіску, грим, підібрати відповідну музику, світлове оформлення, розробити цікаву мізансцену тощо.

Корисним для розвитку креативності дітей є виконання спеціальних творчих завдань режисерського характеру, сутність яких полягає у моделюванні зовнішнього вигляду і атрибутики актора-виконавця.

Наприклад, пропонується спробувати видозмінити свою зовнішність, підібрати відповідні бутафорські елементи, костюм тощо і за допомогою елементарних підручних засобів “перетворитись” в улюбленого персонажа із визначеної казки.

У процесі цієї роботи не варто використовувати спеціально підібраних і завершених костюмів, а натомість запропонувати дітям декілька окремих, проте багатофункціональних речей і предметів. Наприклад, гарну хустку або шарф, невеликий відріз блискучої матерії, хутра, мережива, окуляри, сумки, різноманітні елементи одягу, намиста, люстерка та інші речі, які можуть бути використані у різних казкових обставинах по-різному.

Із цих предметів школярі мають віднайти і скомпонувати образ героя їх улюбленої казки. Наприклад, хусточка може бути частиною одягу одного із козенят, може бути накидкою мисливця або плащем лицаря, може бути головним убором чаклунки, хусточкою матусі-кози, вуаллю принцеси тощо. Паличка може бути чарівною паличкою якогось мага, а може бути смичком від скрипки того козеняти, що грає на скрипочці тощо.

Зазначимо, що педагог має заздалегідь ретельно підготуватись до виконання такого типу завдань і підібрати спеціальні набори предметів або елементів одягу, які можуть забезпечити всім необхідним кожного учасника експерименту. З цих речей кожна дитина вже самостійно може обирати саме ті речі, які допоможуть їй найбільш яскраво і повно відобразити образ улюбленого персонажа. Вчитель має подбати, щоб відкрити дітям необмежені можливості для їх казкового перевтілення.

Загалом, зважаючи на наведені вище наукові обґрунтування, вважаємо за необхідне наголосити, що робота з дітьми у царині музичної казки є надзвичайно ефективним інструментом розвитку креативних здібностей молодших школярів, оскільки: гармонійно співвідноситься із віковими потребами та інтересами дитини; враховує її психологічну природу; містить комплекс активних художньо-педагогічних елементів, здатних збуджувати інтелектуальну, емоційну, діяльнісну сферу особистості; спонукає дитину до продукування нових, оригінальних ідей, рішень, дій; виховує прагнення і здатність до використання креативного підходу для вирішення різноманітного роду проблем, з якими вона зустрічатиметься у дорослому житті. Широта досліджуваної проблематики унеможливує наукове висвітлення усіх її аспектів в межах однієї розвідки, відтак, вона залишається актуальною і відкритою для нових осмислень і опрацювань.

Список використаних джерел

1. Выготский Л.С. Воображение и творчество в детском возрасте. Изд. 3-е. М. : Просвещение, 1991. 96 с.
2. Грушевський М. І. . Історія української літератури: В 6 т. 9 кн. К., 1993. Т. 1. С. 330-368.
3. Ильин Е. П. Психология творчества, креативности, одаренности. СПб. : Питер, 2009. 448 с.
4. Кондратюк Т. Досвід розвитку креативності у вітчизняній та зарубіжній психології та педагогіці: Креативність особистості як фактор інноваційного розвитку суспільства: збірн. наук. праць. За ред. доц. В. В. Павленко. Житомир : ФО-П Левковець Н.М., 2018. 154 с.
5. Особов І. П. Теоретичні аспекти дослідження креативності. [Електронний ресурс] . Режим доступу до ресурсу: <http://book.net/index.php?p=achapter&bid=8522&chapter=1>.
6. Професійно методична підготовка студентів-філологів у вищому навчальному закладі [Л.В. Калініна, І. В. Самойлюкевич, О. С. Гуманкова та ін.]. Д: ДУЕП, 2009. 494 с.
7. Рудницька О. П. Музика і культура особистості: Проблеми сучасної педагогічної освіти: навч. посіб. К. : ІЗИН, 2003. 280 с.
8. Тишко Н. І., Ковач Т. М. Музична казка. К. : Музична Україна, 1980. 51 с.
9. Torrance E.P. Giding creative talent. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall, 1962.

The research deals with the theoretical substantiation of the use of music tales to develop junior pupils' creative abilities; the methodical principles of their use in primary school are given.

The key principle of the article is the statement that music tales have powerful functional possibilities for influencing the creative sphere of the child's personality. The structural components of creative qualities are determined; their essential characteristics are given. The possibilities of activating the child's creative resources in the process of perceiving the material of music tales and in the process of artistic and creative activity on the production of music-tale repertoire are scientifically argued.

The ways of introducing music tales into the structure of the integrated lesson "Art" in primary school, in extracurricular and leisure activities are set. The pedagogical conditions to achieve the maximum effect from the use of music tales in the process of junior pupils' creativity development are given.

The main points of the pedagogical management in the process of performing of the music tale by junior pupils are outlined. It is emphasized that it is necessary to take into account the synthetic nature of theatrical art and to use integrative artistic and pedagogical technologies in this work.

The author gives the examples of involving children in elementary scriptwriting, directing, and acting activities, which promote the creativity of thinking, the production of original creative ideas and solutions. The artistic and methodical mechanisms of development of children's creative sphere in the process of modelling visual, musical and performing, choreographic components of the stage production of a music tale are revealed.

Key words: *music tale, art, functions, junior pupils, perception, creativity, musical and theatrical activity, integration, artistic and pedagogical technologies.*